

vil det være det ærede Thing bekendt, at Regjeringen forelagde et Lovudkast, som ikke vandt Bisald i Finantsudvalget, og at Forhandlingerne derom førte til en Overenskomst imellem Udvalgets Fleertal og den ærede Indenrigsminister, og jeg maa erkjende, at den høitærede Indenrigsminister har gjort et saadant Skridt paa den rette Wei, imedens der ikke i Regjeringen, indtil han kom til, har viist sig nogensomhelst Tilbøielighed til at yde Kongeriget den Ret, vi kunne fordrø, at Noget af Retten er sikket.

I det, der er trykt meddeelt det ærede Thing, vil man jo finde den Anskuelse, som et andet Medlem af Finantsudvalget og jeg have havt om Sagen; det er altsaa unødvendigt her at gjentage den. Jeg erkjender, at vi ved det Forslag, der er fremkommet fra Regjeringen, og som er tiltraadt af Udvalgets Fleertal, ere komne i en noget bedre Stilling end den, hvori vi fortiden bestode os, idet vi maae erindre, at vore særlige Finantser ikke have havt nogen blid Skjæbne, hverken da de vare under den almindelige Finantsbestyrelse eller senere indtil nu for kort Tid siden, thi vi have havt en Regjering, som tog vore Penge og ødede dem, og dernæst fik vi en Regning, som beholdt dem. Naar det andet ærede Medlem og jeg ikke have kunnet fastholde det, som vi ansaae for at være ret og rigtigt, nemlig at fordrø en bestemt os tilfagt Udsondring af vort særlige Finantsvæsen fra Monarchiets, saa er det simpelthen af den Grund, at vi ikke ere istand til at tilraade Thinget at gaae en Wei, som er modsat den, Finantsudvalgets Fleertal tilraader; vi ere ikke saa stærke, at vi kunne bære de Byrder, der muligen kunde blive fastede paa os, dersom Thinget gif ind paa Mindretallets Forslag; vi nære jo ingen Tvivl om, at Ministerens Forslag er et magert For-

lig, men vi have ikke dristet os til at føre Processen. Jeg vil ikke sige, at jeg sætter nogen Værd i Afhængighed, men jeg siger, at naar jeg finder, at det er min Pligt, saa giver jeg efter og opoffer noget af det, som jeg er overbevist om er ret og rigtigt; jeg vil heller ikke sige, at den patriotiske Indsigt, som den høitærede Minister paakaldte, ganske kan komme til Anvendelse i denne Sag; thi det er klart, at der maa være Folk, som have en heelstatlig, en monarkisk-patriotisk Indsigt, og der maa være Andre, som ikke dele den, og hvis patriotiske Indsigt mere er beregnet paa Kongerigets særlige Sager; jeg hører nu til dem, der have mere kongerigst Patriotisme end heelstatlig, og deraf kommer det maaskee ogsaa, at jeg noget skarpt bedømmer Forholdet fremfor de andre Herrer, som have en vis Sympathie for den nye Skæledagge, det yngste Barn, som det ærede Medlem for Maribo Amts Adevalgfreds (Mourad) forleden Dag omtalte.

Hyvad angaaer Tilføiningen af Ordene „og Ansvar,“ som flere Medlemmer have puffed, da troer jeg rigtignok, at det vilde være en Gjen-tagelse, og at der ikke, saaledes som Ordene lyde, kan være nogen Tvivl om, at Ministeren er ansvarlig, ellers vilde det jo være et fuldkomment Nonsens, og naar den høitærede Minister, paa hvis Retfærdighed og juridiske Dygtighed jeg stoler, uagtet vi jo kunne være af forskjellige politiske Meninger, har erklæret og maaskee end yderligere erklærer, at Alt, hvad der vedtages i denne Lov, bør være under hans Ansvar, saa troer jeg heller ikke, at nogen af hans mulige Efterkommere, — vil hvor stor end Fortolkningskunsten hidtil har været her i Landet — kunne skyde sig ind under den Fortolkning og sige: jeg har blot Bestyrelsen, men ikke Ansvaret.